

Matkamuistoja

RUNOPOLULLA ETEENPÄIN-
VERKKOKURSSIN KEVÄT 2022
ANTOLOGIA

Kirjoittajaklubi
& Suvi Kovanen
2022

Alkusanat

Ruudullesi lataamasi antologia pitää sisällään Kirjoittajaklubin Runopolulla eteenpäin-kevään 2022 verkkokurssilaisten runoja. Jokainen antologian kirjoittajista kulkee omaa polkuaan runojen kirjoittajana ja on valinnut kokoelmaan mukaan runoja, joista kuuluu heidän oma runoilijan äänensä.

Toivomme näiden runojen koskettavan, ilahduttavan ja vaikuttavan, edes ripauksen verran. Olkoon nämä digitaalisten sivujen sisällä olevat säkeet omistettu meille kaikille runoutta rakastaville ja jokaiselle omaa polkuaan kulkevalle.

SUVI KOVANEN

RUNOPOLULLA ETEENPÄIN-VERKKOKURSSIN OHJAAJA
MATKAMUISTOJA-ANTOLOGIAN TOIMITTAJA

ANU-RIIKKA PEURANEN

1.

Silmien sulkeutuessa
niiden takana oleva pimeys
astelee ennen kovin
valoisissa huoneissa.
Mielen periksi antavat seinät
ja
tilan ontto kaiku
muuttuvat vieriviksi ääniksi -
kuin jossain olisi kolo
mihin kaikkeuden olisi
mahdollista
kadota

2.

Onton rintakehän

kitkerä polte.

Varjele keskustasi

sillä siellä asuu rauha.

Muista,

hyvä ja paha ovat samaa.

Vain sanat on luotuja

hämäämään.

Yhtälailla

hämäävät

tyhjät tilat ennen välimerkkejä,

kaikki mikä on alleviivattu

tai jätetty kursivoimatta.

Puhumattakaan sanoista,

joita ei koskaan edes lausuttu.

3.

Vuorokauden aikana

kylvet idän

kylvet lännen,

valossa kylvet.

Ehdit kulkea pohjoisen

ja etelän kuljet.

Kun yksikään suunta

ei jää käyttämättä,

soutaja on saapunut sisäiseen rantaan.

Joutsen rannalla,

kumartaa tietäväisenä:

"Valo on niin mystistä,

että sen kirkkaus sisältää kaikki värit."

HEIDI ARGILLANDER

Aika-akvaario

Ajassa kaikuvat
aivan tavalliset askeleet.
Monet kiiruhtavat markkinoille,
tulisijoille temppeliin.
Selaam ja geia sou
kilpailevat kiviseinillä.
Meren leppymätön henkäys
koskenut jumalten marmoria.
Muistot ruukun sirpaleina,
sinisenä mosaiikkimattona.
Me vieraat katselemme kaikkea
kaksi metriä jalkojemme alla.

Sukuresepti

Kotini perimmäisessä kaapissa
hyllyt notkuvat
pienten purkkien painoa.

Kärsimyshedelmaa,
surusiementä,
katkeromarjaa.

Hillomestarin luomuksia.

Olen kattilassa keitelty,
valvottu koko ajan
ettei kuohu yli.

Kuoritaan vaahto pinnalta,
annetaan asettua sivummalla,
suljetaan kannet tiiviisti.

Lieden äärellä toistan tutun reseptin.

Lupaus

Hiljaa,
kyynel salaa,
hiljaa
paikallensa palaa.
Äänetönnä
jatkaa kulkuaan.
Kauan
odottanut on hän.
Kauan,
minua enemmän.
Huomenaamut
silmissään.
Mä tulen ja meen
läpi tulen ja veen.
Lopulta sammuu
toivonsa tuo
ja jos Luoja suo,
hän siihen tottuu.
Mua oottais ain
seisois rinnallain.
Haaveet kantaa.
Lupauksin hän sai.
Pelkkää unta
on se vain.

PAULA SALONEN

Ovessa luki Baari - Bar

Mies nojasi oveen
poltteli siinä tupakkaa
punavalkoruudullinen esiliina edessään
mittaili samalla paksuja sääriäni
kenties arvaili pysähtymiseni syytä

Miehen vuoksi en pysähtynyt
vaan avonaisesta ovesta
tulviva taivaallinen
kastikkeentuoksu
minut siihen seisautti

Tuoksu tempaisi minut
lapsuuteen
palelevin sormin ja varpain
astumaan toisenlaisesta
ovesta sisään

Ja siellä
punahehkuisen hellan
kupeessa tuoksuu läskisoosi
perunakattila turskauttaa
tervetuloa höyrypilven seasta

No mitäs mimmi
kysyi mies
mitäs minä
läskisoosia tekis mieli

Tulehan siitä sitten syömään
talo tarjoaa.

Synkeän ajan ilta

kun ilta ottaa päivän kainaloonsa
olohuoneen maton alta
nousee kukkuva kissa
ruudullinen kesäkärpänen
ja kirjoja kantava kuoriainen

kehottavat minua omenapuun istutukseen
kun tämä aika on niin synkeä

en ole niitä huomaavinani
vaan yritän laajentaa taivasta
ja lisätä sinne uusia tähtiä
mutta ei siitä mitään tule
kun se ratikassa alinomaa istuva ukko
se jolta nappeja ja kengännauhoja
hampaita ja hiuksia puuttuu
se kun liittyy noiden olioiden riviin
ja kysyy minulta

että mikä se kauniin rouvan mielestä
on elämässä tärkeintä

enkä ehdi taaskaan vastata
kun se ukko jo hörähtää
ja vastaa itse
että tärkeintä tässä elämässä
kaunis rouva
on se
että sydän lyö

niin kai se on
huokaan
haen lapion siivouskaapista
ja alan kaivaa omenapuulle kuoppaa
parvekkeen betoniin

Eräs kesäyö

hiljaiset puut
linnut kaikki vaiti
veneen vieressä vesi
äänetön on
kuten sinäkin

pyykkinarulla paitasi
kirkkaalla lähdevedellä
raikkaaksi huuhdeltu
pää alaspäin on
kuten sinullakin

jokin kahahtaa
portin luona
hiekkatielläkö jo
autonrenkaat on
kuten sinäkin

paljain jaloin yli
viileän pihanurmen
käyn sulkemassa
eromme oven
minäkin

liri Heinilä

AAMUN ENSI AJATUS

Mitä tämä päivä tuo

Mitä tämä päivä vie

Mihin tämä päivä päättyy

Keitä tänään kuolee

Jokainen luulee, että se ei ole hän

UKRAINASSA

Tankissa torkkuu mies

nuori kauniskin

venäläinen kenties

kutsuttu aseihin.

Hän kuulee jymyn

veren maun maistaa

näkee voiton hymyn

hajun kitkerän haistaa.

KORONARUNO

huhtikuussa 2021

Olen taas töissä Kirralla
hoidan koronapotilaita.
Tavataan postiin nurkilla
ja katsellaanpa sotilaita.

Autoa enää en sinne saa
kesäterassi torin valtaa.
Käytän sairaalan puutarhaa
kukat saa nyt tilaa antaa.

Töiden jälkeen maljan juon
kanssas kaiken unohdan.
Samalla viruksen mä tuon
luokse Kaartin patsahan.

Tapetaan virus porukalla
upotetaan olutlasiin.
Sitten voidaan naureskella
mennä vaikka Huittisiin.

Sonja Lindholm

1.

vuoden vaihteessa
iho orvaskedellä
varjo vanhasta
liepeeseen tarttuu

ja turhien toiveiden
tyhjien lupausten
sotkuinen seitti
niskaan heitetään

lupaa kysymättä laitetaan liekaan
tulen tai menen

odotan valon
leikkaavan aukon
ikkunan
kesän kukkeaan muistoon

2.

päivän tyhjäksi
ammentamana käsi
unta tavoittaa

painavana pää
tummuvan aallokon
alla keinahtaa

vapaana vaipuu
tyhjää kevyttä kohti
kahleeton keho

ja musta siipi
yön hiljaiset tunnit
kokoon kehää

antelias yö

3.

Ei aika kulu.vaan minä. Ihoni on paperia kirjottuna sanoilla,
tuntemattomalla kielellä, jota ei enää ole. Kuvat, ne ovat tallessa
pinottuna, pakattuna, siitä sinisestä villamekkotytöstä haalein
lettinauhoin,
tähän hetkeen. Ei aika kulu, minä lähden.

Tarja Pajuniemi

1.

Ikuinen tammi
maasta taivaaseen kasvava
valon peittävä maailmanpuu
 yksinäisyys sen lehviä heiluttaa
 suru asuu oksistossa
 kaipaus rungossa kasvaa
yhdestä oikeasta ystävistä
 suurimman lehvän leikkaisin
ikuisen onnen saadakseni
 taittamaan oksan kiipeäisin
aidon rakkauden löytääkseni
 puun omin käsin kaataisin

2.

Taulun maalaisin
siihen auringon piirtäisin
kesäpäivän, kaukaiset vuoret,
puun, pensaan ja laukkaavan hevosen
ja minä
itseni siihen maalaisin

Laulun laulaisin
siinä kaipuusta kertoisin
sininen hetki, revontulet,
tähtitaivas ja täysikuu,
ja sinä
sinusta siinä laulaisin

Patsaan valaisin
siihen ihmiset veistäisin
ystävyyden, läheisyyden,
hellyyden ja rakkauden
siis me
meidät siinä kuvaisin

3.

Istun huoneessani
ja katselen
hämärän vallatessa tilaani
vähän kerrallaan

Se hiipii huoneissani
työntäen auringonsäteet
ulos
pois tieltään

Se kadottaa kaiken
minulle tärkeän
nielaisee vanhan puuhevosen,
taulun, tuolin ja koriste-esineen

Piilottaa selkänsä taakse
kaiken turhan
lattialla olevan roskan,
villakoirat ja likaiset ikkunat

Valtaa tilani ja tietoisuuteni
peittelee kaiken
pimeyden peitolla
armeliaalla unohduksella

hetkeksi

Titta Laine

Taiteilija

Tahtoisin taiteilijaksi
isolla Teellä
tomerasti toteuttaisin
teemallista
taattua
tulevaisuus-turbulenssia
en tungettelevasti
teennäisesti tai
tuskallisesti,
ennemmin
todentuntuisesti
tilaa tehden
teekupponen kerrallaan
tietoisesti tuumaten
taiteellisesti tarkastellen
toimeentuloni turvaisin
timanttisen taiteeni
tuottaisin
tavallisille tallaajille
toverillisesti
tutusti
kuin
talitintti Tikkurilassa

Pikkuveli

Me asuttiin maalla
siellä missä katulamput loppuu
mitään ei koskaan tapahtunu
eikä mihinkään ollut hoppuu

Kun mulla oli sulle aikaa
me luettiin tai pelattiin
muovisia sotilaita
marmorikuulilla kaadettiin

Kunnes mulla ei enää
ollutkaan aikaa sulle
oli aina jotain muuta ja
mun aika kuuluikin vain mulle

En osannut näyttää rakkautta
tai antaa sulle huomioo
en osannu mitään jakaa
julistin vain tuomioo

Tahdoin eniten poikaystävää,
tuleville lapsille isää opiskelupaikan kaupungista
itelleni kaikkee ja lisää

Meidän häissä sä itkit
toivoit et myös lähtee jo vois
mäkin surin sun jättämistä
mut halusin maalta vain pois

Kävit meillä Helsingissäkin
mut en osannut ottaa susta kii
enkä auttaa sua missään
mietin vain omii suunnitelmii

Mikä minulle on tärkeintä?

Saada enemmän tilaa
itsenäisille ajatuksille kuin
jaettua kosketuspintaa iholle

saada enemmän itsenäistä tilaa omalle iholle kuin
jaettua kosketuspintaa ajatuksille

saada yhtä paljon jaettua kosketuspintaa iholle kuin
ajatuksillekin

saada yhtä paljon itsenäistä tilaa omalle iholle kuin omille ajatuksillekin

Tuukka Ahopelto

Vanha

Olet vanha.
Nii-in,
vaikka kuinka katson,
mistä suunnasta tahansa,
sinä olet vanha.
Ammattilaiset, amatöörit,
harrastajat ja muut
sanovat että olet vanha.
Jatkoajalla.
Kyllä minä sen uskon.
Silti
olet minulle yhä kuinse
yli-innokas,
vuoden vanha,
lähes pentuikäinen sekarotuinen karvakasa.
Minun on vaikea nähdä sinua muuten.

Mutta vanha sinä olet jo.
Jatkoajalla, niinkuin ne sanoo.

Kuolemaa ei odota saapuvaksi,
vaikka sen tietääkin tulevan.
Eikä sitä usko
vaikka se heiluttelisi merkkejään
kuukaudesta toiseen.
Odotus on helvetti.
Se on kuin juoksisi loputtomilla kevätjäillä.
Murtuuko se, eikö se murru?

Mutta siinä olet vielä,
rapistelemassa kynsillä lattioita
ympäri huushollia tassutellessasi.
Kuinkahan kauan tuon rapinan kuulen
kun olet mennyt?

Tyhymästi tehty

“Oliko sinun nyt ihan pakko!
Voi että minä en sitten
yhtään taas ymmärrä!
Mikä ihime siinä on!”

Eipä tuohon voinut mitään sanoa,
vähän vaan tuhahtaa ääneen, ja
itekseen mutista sitten myöhemmin.
Mutista tai puhaltaa ulos,
tai hengittää sisään ja suodattaa, mutta kuitenkin
kämpiä asiasta yli, antaa olla.
Väärinhän se oli,
tai ainakin tyhymästi,
kyllä minä sen tunnustan.
Vaikkei se nyt NIIN väärin
tai tyhymästi
ollut.

Siinä sitten astuttiin ovesta ulkoilmaan,
ja siellä satoi.
Todella satoi kaatamalla.
Kaivoin taskusta sateenvarjon, ja
nostin sen
pääsi päälle.
Autolle oli kuitenkin matkaa.

KEVÄÄN SIVISTYNEET TUOKSUT

“Istuppa siihen niin minä kerron”

Ja minä istuin,
eihän minulla ollut muutakaan.
Ei ollut juuri sillä hetkellä.

“Se on näin keväisin,
sanotaan että kevään tuoksut,
mutta haistappa!”

Minä haistelin.
Ja ukko haisteli.
Ja siinä me haisteltiin,
ihmisten ohi kulkiessa.

“Ei haise miltään!
Ei sitten miltään!
Ei vielä!”

Totta. Ei haissut mikään ei.
Paitsi mieto pakokaasun potku.
Mutta syvään en haistellut.
Ohi ajavan kaupunkiliikenteen nostattamat pölypilvet
tekivät sen jo ajatuksena
vastenmieliseksi.
Mutta kesän tullessa,
kuvittele ne kukkivat pensaat
ja vasteleikattu nurmi.
Ja sateiden jälkeen katujen kastematoisa tuoksu!

”Niin kesä...
Kaupunkien kesä...
Talvisin kansa pysyttelee sisällä,
mutta ne kesäkadut!
Mitä onkaan ne kesäiset kadut!
Sivistys tuoksuu kuselle ja katupölylle.
Kuselle ja katupölylle!
Ja pakokaasulle se
haisee vähän aina.
Mutta tässä minä taas istun,
istun, haistelen ja katselen.”

Enkä minä voi väittää etteikö näin olisi.
Jos sivistykselle hajun antaisi.
Mikä on silmälle kaunista
ei ole sitä välttämättä nenälle,
tai korville.

Ja toisinpäin.

Elina Laiho

1.

Tuulen virtaama peti
taakse jäi mosaiikkikoristeltu aarrekartta
pyörteen silmässä asetuin kotiini
verkkokalvonpyyhkijät paikoillaan
kompassi hävisi huoneestani
kun sirocco puhalsi horisontin
tulimeren alle

lento jatkui aavikon kaiku ihollani
opettelen kävelemään uudestaan

2.

Meren tuoksu
täyttää appelsiinipuiden koristamat kadut
siinä tanssissa,
jossa liikun
läpi avaran puutarhan

Katson ulos ikkunasta,
kuinka suolahuulten keväisessä virrassa
auringon kultalanka punoutuu
halki valkosiipien kutsun

Uin pilven reunalle
ja näen
jalkani liikkuvat sittenkin
eikä katseeni käänny
maalaamaan maisemaa uudestaan

3.

Mytty pinoutuu kohti
mustan kahvin
viimeistä purua
Sellaisena syntyi
tomupilven läpi purjehtiva
maisemien kartoittaja

Avaa silmäsi!
Myrskypino vaatii
kosketusta
Muistathan, purjehtija
voit aina sulautua
auringon kehtovirtaan

Kristiina Teiss

Act of Creation

Rytmi
lähtee heti liikkeelle
kun syke alkaa
synnyt ei mistään
tyhjyydestä

vaiko sittenkin
toisten sykkeestä?

Maailma
ympärilläsi
synnyttää sinut
yhdyt
muiden rytmiin
luot omasi

rytmit
sekoittuvat
luovat uuden
kudoksen
Ajassa ja Tilassa

ja kun
oma sykkeesi
hiipuu

olet sitten
päivänkakkara
sokeritoukka
tai ihminen

aikaa ei enää
ole
onko sitä
edes ollutkaan

kudokseen
jää tuskin
huomattava
jälki
ja rytmi
hakee uuden
muodostelman.

Kintsugi

Liittomme on
Kalmarin Unioni
piikkilanka-aidan
reunustama
Neuvostoliitto
YYA-sopimus
ja Siniparran
salaisten huoneiden
labyrintti
Natsi-Saksa
jonka paraatiaukion
pompöösit
juhlakoristeet
ja kotkat
sekä uljaat
marssisäveleet
ovat
vaihtuneet
loppumattoman
harmaaseen
ja vaivalloiseen
kulkuun kohti
keskitysleiriä
Buddhalainen
kärsivällisyysharjoitus
Intian joogien
elävältä hautaaminen
sekä kiinalainen
vesikidutus
ja me
olemme
tämän liiton
päähenkilöitä,
sodomasokistisia
minähahmoja,
kärsivällisiä
kuin Jeesus
ristillä
pitkäikäisiä
kuin Madagaskarin
kilpikonnat
kasaamme aina
kaikki sirpaleet
ja kokoamme
niistä
kultaisilla korjauksilla
uuden
kintsugi-astian.

KESÄINEN ARKIPÄIVÄ

Ultravioletti
apilankukka
houkuttelee mosaiikkina
Tuntosarvesi haistavat
sen runsauden
Nilkkasi
maistavat
makean
Ahh!
ja mesimahasi
täyttyminen
tuntuu
pikkuriikkisessä
ruumiissasi
Kohta jo
kuulokarvoissasi
humisee emon ääni
ja takapuolesi
magneettikiteet
vetävät takaisin
kohti kotipesääsi.

Jonna Liuska

1.

Italia tekee maalin, respan pojalta särähtää lasi pirstaleiksi

Hauptbahnhoffilla

kusen haju maistuu suussa asti,

polttaa kuin

kahden euron viinipullot lähikaupasta

hikinoro nenän alla

kahdenkymppin rinkka

hiertää hartioita

huidot pyyhkeellä ötököitä hostellin katosta

Suljen silmät metroasemilla ennen humahdusta. Ilmavirta hyväilee paljaita sääriä. Hymyilen.

2.

Joka vuosi haksahdan samaan
valheelliseen toiveikkuuteen

Kun purot pakenevat pakkasen kylmää kouraa
ja aurinko polttaa tieltään kaiken,
jonka alle on voinut piiloutua

Kevät kiirehtii, vaikka kesällä kaikki on jo menetetty
sillä
lopulta jäljelle jää vain karrelle palanut iho
ja liian matalaan hautaan heitetyt haaveet

3.

Kaskea sydänmaasi

Puhalla piilotettu kipinä
araksi hehkuksi,
hohkaavaksi kekäleeksi

Siedä savua ja puhalla,
kunnes kasvava liekki
nuolee rautamuureja
ja toivo, että hehku on tarpeeksi kuuma
sulattamaan ne

Anna tulen karata,
polttaa tieltään kaikki
Ja katso;
tuhkasta kasvaa
uusien alkujen sato

